

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Strategio monacho. 227.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Παμπρεπίω Διακόνω. σις.

Pampretio Diaconō. 226.

Σύμβολόν ἐστίν, ὃ θαυμάσιε, μέγιστον τῶν πεπαισθαι τὸν ἀκούσαντα, ὃ τῆς λεχθέντων ἔπαυτος. ἔ γάρ ἐστιν ἅπας οἷεται καλῶς ἔχειν, τέτοις φάσκαι μὴ πεπαισθαι. ὡσπερ γάρ ὅσα κακίῳ ζῶντι, ἐπιφύγειν ἀπὸ δάκρυον, εἰ σφροσύνην, ἔπος ἀ θαυμάζοντι, πάντας αἰρέμεθα. τὴν χάριν δὲ ταῦτα λέγω, ἵσως ὅσα ἀγνοεῖς, ὁφείλων ἰσὺ ἐπιγνεσθε, συμβεβηκὸς εἰς πέρας ἀγαγεῖν.

Maximo argumento est, vir admirande fidem auditori factam esse, cum ea, quae dicta sunt, laudat. Neque enim fieri potest, ut quae aliquis probè atque commodè dicta esse arbitrat, hæc sibi persuasa esse neget. Ut enim, quæ vituperamus, ea quoque, si sana mente sumus, fugimus: eodem modo, quæ laudamus ac suspicimus, eam quoque omnino amplexamur. Quorsum autem hæc dicam, forrasse non es nescius: qui consilium, quod laudasti, exequi atque ad exitum perducere debes.

Στατηρίω μονάζοντι. σις.

Strategio monacho. 227.

Μὴ ἀγνοεῖ, ὦ φίλος, ὅτι ἡσυχαστής ἐστι ἡ μακαρίας ζωῆς. ἢ τῶν παθῶν ἐκφυγῶν. ἢς ἔδδεν ἐκταχύτερον, ἔδ' ἐκλεέστερον γένοιτ' αὐ.

Ne sis nescius, o amice, beatæ vitæ materiam, turbulentorum animi motuū oppressionem esse: qua nec optabilius, nec præclarius quicquam esse queat.

Τῷ αὐτῷ. σις.

Eidem. 228.

Εἰ καὶ ἐπέθετό σοι ὁ κοινὸς ἀπὸ πάντων ἐχθρὸς, ὡς ἀπὸ σοῦ παρρησιόδου, καὶ ἐξ ἐπιδηροῦς ἀπασῶν σε πῶς πολιτείας λιφόδου, ἀλλ' αὐτὸς, ὡς ἐπιθόμῳ, ἀκοιμήτῳ ἀπὸ τῆς πῶς θείαν παρρησιόδου συμμαχίαν, πολλοὺς μὲν αὐτῷ πόνους εἰς πῶς πολιορίας ἀρξάνησας, ἀσφακτα δὲ αὐτῷ τὰ μηχανήματα, καὶ τὰς ἐλεπίλους ἀπέδειξας, καὶ τὸ πρόπαον κατ' αὐτῷ λαμπρότερον ἔστησας. συχαίροντες οὐ σοι ὅτι τῆς νίκης, καὶ τὰς ἐπιπνικὰς ἔδδοντες ἀσφακτῶν ἐπιπνικῶν καὶ παρρησιόδου σὺ αὐτῷ. ὁ γὰρ πολέμιος ἔπε ἀδελφῶν οἶδεν, ἔπε ἐρυβείαν ὅτι κατα, ἔπε ἐπιπνικῶν εἰς θανάτου, ἀλλ' ἀπὸ ὅπλων καὶ μηχανημάτων ἀκούμενος τῆς οἰκείας φύσεως, ὡσπερ κατ' αὐτῷ ὅτι πῶς, οὐ τὸ ἠπῶσθαι ἐννοῶν, ἀλλὰ τὸ νικῆσαι ὀνειροπολῶν. πάσῃ οὐ φυλακῇ τῆρε πῶς αὐτῷ καρδίας, ἔ γάρ μοισειδής, ῥαδίως γὰρ αὐτῷ ἔαλω, ποικίλη δὲ πῶς ἐστὶ καὶ πολυτρόπος, ἢ παρῶν αὐτῷ μάχῃ. ὅταν

Quamquam te communis ille omnium hostis aggressus est, velut ad primum clamorem devicturus, atque omnem tuam vitæ rationem primo imperu arrepturus: tu tamen, ut accepi, pervigili studio diuina opem obtendes, multos quidem ipsi ad obfidionem labores conciliauisti, irritas autem ipsius machinas atque tormenta reddidisti, ac luculentum aduersus eum triumphu crexisti. De victoria itaque tibi gratulantes, ac triumphum canentes, te monemus, ut excubes, tibi que animum & mentem adhibeas. Hostis enim nec pudore commoueri, nec rubore affici nouit, nec ad extremum vsque vitæ spiritum desperatione frangitur: verum armorum ac tormentorum loco natura sua contentus, omni tempore insidias struit, non se victu fuisse cogitans, sed superiore abscessisse somnias. Quocirca omni custodia serua cor tuum. Neque enim simplex (nam facile deprehendi posset) verum varia & multiplex aduersus eum pugna est. Nam cum per pudicitiam ac temperantiam victus est, per

Στ